

Borsőrmester, a Rock Fárosza – Beatles: Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band (1967)

„Húsz éve már annak, hogy Borsőrmester beintett a bandának” – énekelte Paul Mc Cartney – immár 40 éve. 1967. június 1 fontos dátum a Rock történetében: az évtized legnépszerűbb együttese végleg „felsőbb osztályba” lépett. Már nem lehetett többé „beat-zenekarnak” nevezni a Beatlest, hanem olyan szabadon kísérletező kvartettnek, amely utat mutatott a műfaj számtalan irányzatának, polgárjogot szerzett a fiatal zenén belül eddig gyanakodva kezelt hangszereknek, hangszereléseknek, a mai napig érvényes dalokkal, miközben megteremtették az ugyancsak előremutató „concept album” irányzatát, és – akarva-akaratlanul – egy kor, egy nemzedék életérzését, útkeresését is belevitték a lemez 40 percébe.

Természetesen a Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Bandról van szó. Igaz, hogy a szörszálhasogatók szerint az első concept-album Frank Zappa és a Mothers of Invention Freak Out!-ja volt, amely egy évvel korábban jelent meg Amerikában, de az Anyák akkor „marginálisnak” számítottak, ellenben a Beatles, bármit tett, arra odafigyelt a világ, és az ő zenei munkásságuk irányadó volt a legkülönbözőbb bandák számára.

Ez a Beatles-lemez nem is készülhetett volna máskor, mint 1967-ben, sem a Beatles, sem a világ szempontjából. A Liverpudlik, bár már tulajdonképpen az 1965-ös Help! albumtól jelezték, hogy ők sokkal többre képesek, mint a She Loves You, vagy az A Hard Days Night-szerű egyszerű, bár kiváló „dalocskák”. Bár a Revolver (1966) valóságos előszobája a Borsőrmesternek, nem engedhetek volna meg korábban maguknak olyan lemezt, amely ennyire elmélyült munkát igényel. Az 1966 augusztusáig folyamatosan fellépő,

turnézó együttesnek ideje és energiája sem lett volna arra, hogy 129 napot (!) töltsön a stúdióban, hogy alaposan kidolgozzon minden hangszerelést, hangeffektust. A koncert-kötelezettségtől való felszabadulás az alkotó, kísérletező erőket is kihozta a fiúkból, a négy „testvér” mögül végleg kibújt négy különböző egyéniség, ami végül a Beatles feloszlásához vezetett, de ekkor még a kohézió tökéletesen működött közöttük. Ugyanakkor a világ is nagyot változott a 60-as évek eleje óta: szabadon virágzott a művészet minden virága, divattervezők, grafikusok, fotósok fedezték fel korlátlan lehetőségeiket, a világ nagyvárosai, köztük London, forrongtak – hol a diáktüntetésektől, hol az új zenei és divatirányzatoktól – miközben a levegőben volt a békevág, a zenével és a szeretettel szétbonthatatlanul, új eszmék születtek és régi, keleti bölcsességek találtak táptalajra az elidegenedő Nyugaton. Mindehhez csak adalék volt, bár letagadhatatlan és nélkülözhetetlen, a drokkultúra, a marihuána és az LSD, mint tudattágító eszköz és egy, a szabadság-felfogásában a szürrealizmust is nemegyszer felülmúló irányzat, a pszichedelia motorja.

A sokat emlegetett lemezborító, amely egészen a Led Zeppelin Physical Graffiti (1975) megjelenéséig minden idők legdrágább lemeztasakja volt, egyfajta „azonosság-keresést” is jelentett a négy muzsikusnak, akik végleg megváltoztatták „gombafejű” külsejüket. Eredetileg azért, hogy ilyenek lássa közönség alteregójukat, a Borsőrmester-féle zenekart, de így alakították ki új imázsukat is. John Lennon „SZTK-keretes” szemüvege szimbólum lett, azóta divat, Paul McCartney bajuszt növesztett, de nála ez csak pillanatnyi elmezavar volt, nem állt jól neki, nem úgy, mint Ringo Starrnak a harcsabajusz, ami csak tovább erősítette a „fapofát”, vagy George Harrisonnak a szakáll, amelyet később hindu guru-méretűre eresztett. E külsővel jobban beleillettek

abba a tömegbe, amelyben az utolsó két évszázad jelesei és rémei zsúfolódtak össze, akik rájuk és a világra egyaránt hatottak.

A Peter Blake és Michael Cooper által készített borítón, amely 1968-ban Grammy-díjat kapott, a hírességek épp olyan eklektikát képviselnek, mint a lemezbarázdákba zárt zene. A nagy mágus Aleister Crowley, a krimi atyja, Edgar Allan Poe, az östípusok felfedezője, Carl Gustav Jung, „az érzékelés kapuinak feltárója”, Aldous Huxley, Alice Csodaországának megálmodója, Lewis Carroll, megfért a 20. század mozimítoszaival: Johnny Weissmüllerrel, Tony Curtissel, Marlon Brandóval, Mae Westtel, Marlene Dietrich-hel. Ott volt G.B.Shaw, H.G.Wells, Karl Marx, Bob Dylan, Stan és Pan, valamint több indiai spirituális vezető is. (Az eredeti terven szerepelt Máhátmá Gandhi és Jézus is, de az előbbit az indiai közösség érzékenysége miatt kihagyták, az utóbbi pedig nem lett volna szerencsés az egy évvel korábbi „népszerűbbek vagyunk Jézus Krisztusnál” kezdetű Lennon-botrány után). Ha egyenként végignézzük valamennyi figurát, nagyon sokan vannak közülük olyanok, akik azokban az években valami módon az ellenkultúra ikonjaivá váltak. A kinyitható tasakon ott a négy muzsikus egyenruhás portréja, a hátlapon pedig – ez is újdonság volt akkoriban – valamennyi dal szövege. A zenekar és a kiadó valószínűleg nem is sejtették, hogy ezzel elindítottak egy spontán nemzetközi mozgalmat, amely a beat/rock szövegeken keresztül kedveltette meg a fiatalokkal az angol nyelvtanulást.

Sokszor leírták már, hogy a Sgt. Pepper tulajdonképpen egy képzeletbeli koncert, amelyen a zenekar végre tudása legjavát adhatta, miután éveken át úgy kellett fellépniük, hogy a rajongók sikoltozásától saját magukat sem hallották. Ezért nem jelent meg a Beatles aktív korában egyetlen „live” lemez sem, és a később kiadott felvételek (pl. az 1964-es Hollywood

Bowl-i koncert, vagy az 1966-os tokiói Budokan-buli) igazolták a félelmeket. A nyitány, a címadó dal egyszerre valóság és álom, dögös rock-riffek, amelyeket felváltanak hamisíthatlan „trottyó os zenekar”-hangok – olyanok, mint amelyeneket manapság is lehet hallani londoni parkokban „promenádkoncerteken”. A gitár úgy szól, hogy akár Jimi Hendrix is játszhatná, akinek a fiúk már akkor nagy tisztelői voltak. Hendrix a gesztust a lemez megjelenése napján viszonzta: aznap este már koncertjén játszotta a Sgt. Peppert! Amikor 2005. július 2-án a Live8 Hyde Park-beli koncertjének nyitányán Macca és a U2 ezzel a dallal nyitott, a „húsz éve már annak” az 1985-ös Live Aidre vonatkozott. Paul különben annyira sajátjának érezte a Borsörmestert, hogy indulójával vezette be 1989-es világtornéját, majd sokszor későbbi koncertprogramjait is.

Paul Billy Shears-ként konferálja be Ringo Starrt, aki fahangján, a haverok segítő vokáljaival énekli el a With A Little Help From My Friends-et, amely eredetileg a Bad Finger Boogie címet viselte. Manapság talán már jobban ismert Joe Cocker bluesosított bomba-feldolgozása, amellyel 1969-ben Woodstock-ban hódította meg először a világot, de azért érdemes odafigyelni erre a játékos-szomorkás dalra, az énekes beszélgetésekre. A felvétel ugyanazon a napon készült, amikor a borító-fotózás és másnap hajnalig dolgoztak rajta. Ringo korábban is kapott szinte mindegyik lemezen egy dalt, amit direkt az ő korlátozott hangadottságaira írtak, ezek között volt a halhatatlan Yellow Submarine is...A dal címe napjainkban egy brit tv-s reality show címe lett, amelyben hírességek szerepelnek játékonysági célból.

„Fesd magad egy folyón csónakba alant
hol narancsfák dzsem-éig érnek
valaki szólít s te rebegve felelsz

egy lány – kaleidoszkóp-szemek

celofán virágok sárgán és zölden
köröznek fejed felett
keresd a lányt kinek szeme a nap
s eltűnt már

Gyémánt Lucy fenn az Égben

Kövessd őt végig a hídon a kútig
hol csokit majszolnak hintaló-lények
mindenki nevet hogy téblábolsz bambán
míg a szirmok felfelé merednek

újsághír-taxik a rakparton lent
állnak s fuvarra várnak
szállj be hátulra felhőfejjel
s elszelelsz

Gyémánt Lucy fenn az Égben

Fesd le magad egy állomás peronján
hol gyurmahordárok nyaktükört kötnek
valaki hirtelen felbukkan végre
a lány – kaleidoszkóp-szemek

Gyémánt Lucy fenn az Égben”

Lucy In The Sky With Diamonds – Isten sem mossa le
már erről a dalról, hogy az első számú LSD-dal. Pedig John
Lennon, aki a szövegért, és a zene nagy részéért is felelős,
váltig állította, hogy az ihlető fia, Julian rajza volt. Lucy-ról

később kiderült, hogy Julian óvodai barátnője volt, apja pedig halála előtt elismerte, hogy a néhány képet a Lucy-ban, akár csak fél évvel később az I am The Walrusban Lewis Carrolltól kölcsönzött – aki viszont közismert drogfüggő volt.... Később ezt a poént Bródy János is elsütötte, amikor az Egy Lány Sétál a Domboldalon című dal születéséről faggatták....Az viszont tagadhatatlan, hogy a szöveg különleges víziói mellett maga a zene is valóságos utazás, a fémesen lebegő gitárokkal és szitárral, az ólomlábakon lépkedő basszussal, Lennon elnyújtott, már-már kásás énekével, amely mintha késésben lenne önmagához képest. Hasonló „súlytalansági” hatást akkoriban több zenekar dalaiban is felfedezhetünk, többek között a Jefferson Airplane White Rabbitjában (Ez is, mint láttuk, Lewis Carroll-parafrázis...) a The Doors The Endjében, vagy számos Vanilla Fudge-felvételen. Nem véletlen, hogy a lemez dalaiból ez került bele a Yellow Submarine rajzfilmbe, az első pszichedelikus animációs alkotásba George Harrison Only A Northern Songja mellett, amelyet eredetileg szintén a Sgt. Pepperre szántak a végül „dupla A-oldalas kislemezként” megjelent Strawberry Fields Foreverrel és Penny Lane-nek együtt. Az is jellemző, hogy élőben sokáig műsorán tartotta a dalt minden idők egyik legnagyobb „utazó” bandája, a Grateful Dead is, de hivatkoztak rá, szövegben vagy zenei utalásokkal a Pink Floyd, a Radiohead (éppen az 1997-es O.K. Computeren, amely a maga évtizedében ugyanolyan korszakalkotó volt, mint 30 évvel korábban a Sgt. Pepper) és a Dream Theater is. Az már kevésbé köztudott, hogy az etiópiai ösaszony-lelet azért lett Lucy, mert amikor Donald Johanson és Tom Gray felfedezték a csontokat, és arról vitatkoztak, hogy milyen nevet adjanak neki, éppen ezt a dalt hallgatták..

A Getting Better csengő gitárjai, indiai tampurái ellenére az éleződő Lennon-McCartney ellentét alig titkolt

összecsapása. Amikor Paul azt énekli, „egyre jobb és jobb lesz” (pedig hol volt akkor még az agykontroll), John azzal válaszol, „rosszabb már nem lehet”.

A Fixing A Hole-ban különös kontrasztot teremtenek Ringo suhogó cinjei, és George fémes hangzású, szögletes gitárszólója. A dalt ugyanolyan rejtélyek veszik körül, mint a Lucy-t. Paul elmondása szerint a felvétel napján egy furcsa figura jelent meg nála, aki Jézus Krisztusként mutatkozott be. Macca megkínálta egy teával, majd bevitte a stúdióba azzal a feltétellel, hogy leül egy sarokba, és csendben marad. John viszont azt állította, hogy hozzá kopogott be ez a „próféta” és ő vitte magával. A szövegről elterjedt, hogy a heroinról szól. Maga McCartney 20 évvel később úgy mesélte, hogy sétált a kertjében és közben füvezett, de van olyan prózai magyarázat is, hogy Paul skóciai házának tetejét próbálta a helyére beilleszteni....

A She's Leaving Home gyönyörű balladisztikus vonóskara az első olyan dal a lemezen, amely egy újsághír alapján született: a Daily Mirrorban jelent meg egy 17 éves, Melanie Coe nevű lány története, aki otthagya családját, amely pedig „mindent megadott neki”. Ebből kerekedett ki a párbeszédés dráma, amelyben a szülők, mint afféle „görög kórus” panaszzolják el keservüket. Újabb adalék ahhoz, hogy a Beatles felülmúlhatatlan volt a vokálfantáziákban! A lánnyal mellesleg McCartney találkozott három évvel korábban a Ready, Steady Go! című tv-show-ban, persze akkor még nem sejthette, hogy dal születik róla. Négy évvel később viszont ez a dal adta az ötletet az Amerikában éppen csak letelepedett Milos Formannak az Elszakadás (Taking Off) című groteszkjéhez, bár a cím inkább a Jefferson Airplane 1966-os első albumára utal és a füves „felszállásra” utal. Melanie és a filmbeli hősnő egyaránt hamar hazatértek szeretteikhez.

A She's Leaving Home-nak az is különlegessége, hogy első ízben nem George Martin hangszerelt meg egy dalt a Beatles történetében, mert Paul sietett a vonósnégyessel való munkában, és aznap Martin nem ért rá. Ezért Mike Leander vette át az ő szerepét. Bár Martin egy kissé neheztelt Paulra türelmetlensége miatt, a produceri munkát végül mégis ő végezte el. Ugyancsak premiert jelentett, hogy a ebben a dalban szerepelt először nő Beatles-felvételen Sheila Bromberg személyében és mindjárt kulcsszerepet kapott: az ő hárfája tartja a She's Leaving Home gerincét. Bár a dalt nem szánták „slágernek”, 1988-ban mégis listavezető lett Nagy-Britanniában: a szélsőbaloldali aktivista punk-rocker Billy Bragg adta elő egy, a gyermekekkel szembeni erőszak ellen létrehozott alapítvány javára, és a lemez másik oldalán az akkori sztárbanda Wet Wet Wet a With A Little Help From My Friends-set dolgozta fel.

„Karneváli atmoszférát szeretnék és érezni akarom a fűrészpör szagát” – közölte John Lennon igényeit George Martinnal, és az első oldal záródarabja, a Being For The Benefit of Mr. Kite valóban olyan lett, hogy beleillene egy Fellini-filmbe is. Az ihletet és a szereplőket John egy antikváriumban kapta egy 19. századi cirkuszplakáttól. És mint ahogyan a cirkusz is komoly művészet, minden látszólagos könnyedsége ellenére, ez a darab sem bővli, a gitár, a harmonika, az orgona mellett megszólal egy hamisíthatatlan kintorna és sípláda is, amelyeknek futamait többszörösen vágják és keverték. Lennon később önmagának is ellentmondott a dallal kapcsolatos nyilatkozataiban. Először azt mondta róla, hogy „egyáltalán nem büszke rá”, mert „összehordott benne hetet-havat”, 1980-ban viszont már úgy értékelte, hogy a dal „igazi, tiszta vízfestmény”.

A Being For The Benefit of Mr. Kite-ot, amelyben elhangzik a lemez mottója, az „a splendid time is guaranteed

for all”, akárcsak a Lucyt, nem engedték a BBC-ben lejátszani, mert a „Henry The Horse” kifejezést a heroin szleng-szinonímájaként értékelték. Később valóban születtek olyan dalok, lemezek, amelyeknél a „ló” heroint jelentett, mint a Rolling Stones Wild Horses-ában, és főleg Patti Smith Horses-ában. Érdekes módon a „szervek” nem gondoltak arra a közkeletű angol kifejezésre, hogy „of course, my horse”, ami annyit tesz: na persze...A kérdéses szöveg ugyanis így szól: „and of course Henry The Horse is topping the bill”.

A második oldal újabb hangulatváltást hoz: George Harrison egyetlen szerzeménye, a Within You Without You egy eredetileg 30 perces indiai ragán alapuló, Pandit Ravi Shankar egyik darabjának motívumait felhasználó kompozíció volt, amelyből ötperces változat készült a lemezre, indiai muzsikussal, a társak nélkül. Nemcsak a szitár és tampura tükrözi az indiai inspirációt – George ekkor már megjárta a szubkontinentet és ezután vette rá társait, hogy vegyenek részt Maharishi Mahesh jógi transzcendentális meditációs kurzusán – hanem a szöveg is a hindu filozófia elemeit használja fel az emberekről, akik között úr tátong, akik illúziófalak mögé rejtőznek el. A cím, egyben refrénsor – „az élet folyik tovább benned és nélküled” - a hinduizmus reinkarnációs felfogásának lefordítása, de szóba kerül a földi gazdagság, a vagyongyűjtés hiábavalósága, és az, hogy a lelki békére csak akkor képes az ember, ha önmagába néz.

George a Beatles idején három olyan dalt vett fel, amelyben az indiai zenei világot emelte át a rock-ba: már a Revolveren megszólalt a Love You To, 1968-ban pedig kislemezen jelent meg a The Inner Light című felvétele. Természetesen soha nem vált belőle komoly szitárművész, de múlhatatlan érdeme, hogy rajta keresztül ismerte meg az akkori nemzedék mesterét (Harrison szorgalmazta Shankar meghívását a Monterey-i fesztiválra) és vált az indiai

klasszikus muzsika mára közkeletű zenei és spirituális élménnyé.

A *Within You and Without You* 2007-ben a magát „keresztény-buddhistának” valló Patti Smith dolgozta fel *Twelve* című „tisztelő” lemezén.

Mindig is tartotta magát az a nézet, mely szerint Paul McCartney menthetetlenül kispolgár, és ennek egyik bizonyítéka éppen a *When I'm 64* című kuplé, amelyet ráadásul 16 éves korában írt. A kandalló melletti öregség, a kertészkedés, a kötögetés, az aranylakodalom felé tartó házaspár szerelme, a Wight-sziget, mint a nyári vágyak netovábbja, akkor még nem a rock-fesztiválokat jelentette, hanem a kellemes, csendes hétvégi házakat. A dal olyan hangszerelésben jelenik meg az aláfestő vidám klarinéttrióval, hogy azt az idősebb generáció is a szívébe zárta, talán a Beatles-rajongóknál is jobban. De azért a refrénben megint ott van egy olyan háttérvokál, amire csak ők képesek...

A *When I'm 64*-ből az 1980-as években nyugdíjbiztosítási reklám lett, amelyben Julian Lennon énekelt. Ez lett a főcímműve a *Garp* szerint a világ című filmnek. Macca gyermekei meglepetésként felvételt készítettek belőle apjuknak 2006-ban, *Paul 64*. születésnapjára. A dal kapcsán annak idején elkészült egy „fantomkép” is a 64 éves Négyekről. Sajnos ketten nem érhatték meg...

Néha bosszúságból is születhetnek egész jó számok: a *Lovely Rita* egy parkolási büntetés nyomán született: a bírságoló hölgyet Meta Davisnek hívták. Paul jó képet vágott a dologhoz, és bosszúból „megzenésítette őt”, nevét viszont Ritára változtatta. A miért kérdésre, azt felelte: „Mert olyan Ritás feje volt”. Viszont a Meta is bekerült, mivel a dalban a Ritára, a „meter-maid” (az amerikai közlekedési rendőrnő szlengje) rímelt, és ezt, nem éppen oxfordi akcentussal,

„mitá”-nak ejti. A dalt először „élőben” vették fel, később azonban mégiscsak hozzákeverték a kaotikus zongorát, sőt, a fiúk még jókedvükben fésűn is fújtak néhány taktust, míg Ringo pergőszálait suhogtatta a dobokon.

John Lennon falusi „idilljének”, a Good Morning, Good Morningnak, a Kellog kukoricapehely reklámja adta meg a kezdő lökést. A felvételnek egy dögös kis gitárszóló ad értéket – ezt ezúttal Paul követte el – míg a legnagyobb munkát Geoff Emerick hangmérnök végezte az állathang-concertóval. Az pedig már egyenesen bravúr volt, hogy egy utolsó kakashang gitáreffektussá változott, hogy visszatérjen Borsörmester indulója. Ennyire direkt módon csak az első két szám olvadt egymásba, de szünetek közben sem voltak, sőt, több esetben olyan érzése támadhat a hallgatónak, hogy mintha szándékosan nem akarják hagyni, hogy egy-egy dal „lecsengjen” benne.

E „sietség” még inkább szembetűnő az utolsó számnál, az A Day In The Life-nál. Még halljuk az elköszönő zenekart éljenző közönséget, amikor lírai gitár és zongorahangok vezetik be a rendkívüli befejezést. Óhatatlanul eszünkbe jut, hogy annak idején a Beatles félórás koncerteket adott, ez volt a szerződésükben, és ha a közönség ráadást követelt, az órájukra mutattak, holott lett volna még mondanivalójuk azoknak, akik valóban meg akarták őket hallgatni. Az A Day In The Life nem születhetett volna meg az „örjögős” korszakban, élő elhangzásáról nem is beszélve.

„olvastam a hírt ma fiú
egy szerencsefiáról ki magasra tört
de a hír hamar letört
mégis röhögni támadt kedvem
ahogy megláttam ott a képen
szétvágta agyát egy autóban

nem vette észre hogy a lámpa pirosra vált
az emberek megálltak bámultak
s ismerték bár
senki nem tudta biztosan
hogy Lord volt-e a boldogtalan

láttam egy filmet ma fiú
győzelmünkkel ért véget a háború
az emberek unottan elfordultak
de nekem végig kellett nézmem
hogy a könyvet ellenőrizsem
megváltanálak titeket

felriadtam
az ágyból kizuhantam
fejemet sebtében megkapartam
lerohantam egy pohárral felhajtottam
rájöttem megint lemaradtam
gyorsan kabátot hozzá egy kalapot
emeletes buszon egy ablakot
felkúsztam s rágyújtottam
valaki szólt s elringatott

olvastam a hírt ma fiú
Blackburn, Lancashire négyezer lyuk
mivel a gödrök mind kicsik voltak
mi meló lehetett míg megszámozták
most már azt is tudják
mennyi lyuk kell
hogy az Albert Hallt telerakják
megváltanálak titeket”

Már a szöveg is zavarba ejtő, ehhez képes a Lucy kisiskolásoknak való. Magyarázták és félremagyarázták rendesen az évtizedek folyamán: alapot szolgáltatott azoknak, akik bevették azt a morbid bulvármesét, mely szerint Paul 1966-ban meghalt egy autóbalesetben, és csak a hasonmása látható a Beatlesben. A refrén utolsó sorát („I'd love to turn you on”) értelmezték úgy, hogy Lennon a kábítószernek akarja megtéríteni hallgatóit, miután összecseng Timothy Leary „turn on, tune up, drop out” („változz meg, hangolj rá, vonulj ki”) jelszavával. A BBC-ben ez sem mehetett, sőt egyes amerikai kiadásokról le is hagyták. (2001. szeptember 11 után rákerült a halállal kapcsolatos dalok amerikai tiltólistájára).

Holott valójában John Lennon ismét újsághírek kapcsán kezdett elmélkedni, és a Beatles egy közeli barátjának, a Guinness-örökös Tara Brown végzetes autóbalesetét, valamint a Blackburni utcákat ellepő kátyúk történetét dolgozta fel a maga módján és jól látta – pedig hol voltunk még akkor a médiaglobalizációtól! – hogy az emberek egyre érzéketlenebbek lesznek: mindegy, hogy a második világháborús áldozatokról van-e szó, vagy pedig egy közlekedési balesetről. A háborús versszakban ugyanakkor utalt első Beatles-en kívüli filmjére, a Richard Lester rendezte *Hogyan nyertem meg a háborút?* című abszurdra, amelyet 1967-ben mutattak be. Ezzel az *A Day In The Life* az első igazán „szociálisan érzékeny” Lennon-dal, amelyet aztán számos további követett a *Revolution*tól a *Working Class Hero*n át a *Woman Is The Nigger of The World*ig és nyomon követhetjük benne a jellegzetes, elbeszélgető Lennon-stílust, akár csak az intermezzóban Paul tipikus, játékos hangját, amelyben kamaszkori, iskolába menetel előtti kapkodását örökítette meg. Az átvezetést azonban megint Lennon biztosította egy szöveg nélküli vokállal, amelyet egy évre rá a Deep Purple szemérmetlenül ellopott a *Hush!* bevezetésének.

Az intermezzó előtt, majd a darab végén 40 tagú szimfonikus zenekar szólal meg egyre erősebben, egyre hangosabban, rögtönzött hangsorokkal és hogy a kakofónia még nagyobb legyen, négyszer vették egymásra az egészet. A csúcspont után John Paul, Ringo, George Martin és Mal Evans egyszerre ütöttek le három különböző zongorán egy E-dur akkordot – ebből lett a rock történetének egyik leghíresebb, közel egy perces záró hangja, amely úgy vibrál, hogy annál is sokkal hosszabbnak tűnik. A zenekari felvételtől film is készült, amelyet felgyorsított képekkel, a zenészek és karmester „műorros” felvillanásaival tettek kísértetiesé. A Beatles-tagok mellett megjelent benne Marianne Faithfull, továbbá Mick Jagger és Keith Richards. Stones-ék, akik a Sgt. Pepper borítója szerint „szívesen látottak”, akkoriban bejáratosak voltak a Beatles felvételeire, az All You Need Is Love-ban még a kórusban is szerepeltek. Talán ennek is köszönhető, hogy az „örök riválisok” szintén megpróbálkoztak a pszichedeliával, és fél évvel később kijöttek a Their Satanic Majesties Request című albumukkal, de ez már egy másik történet.

És még a nagy leütéssel sincsen vége a Borsörmesternek, mert a bakelit-lemezek angol kiadásában a lefutó barázdákon hallható egy „kiáltás”, amelyet stúdiózajokból vágtak össze. Talán így akarták jelezni híveiknek: bármennyire fáj: Borsörmester zenekara elindult a legendák világába, tagjai pedig a négy égtáj felé.

A zenét azonban itt hagyták. Lehet azon vitatkozni, hogy valóban a Sgt. Pepper-e minden idők legjobb rock-lemeze, ahogyan ezt a Rolling Stone magazin 500-as listájának összeállítói megállapították, de hogy egyike a bejárando keresztutaknak, azt már az idő bőségesen bebizonyította.